

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 6 december 2011 in zaak nr. 11/7735 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 januari 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 15 februari 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 december 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dit besluit vernietigd en bepaald dat de minister met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 december 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een nadien aangevuld verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Ambtshalve overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen, toetsen.

2.2.1. Bij onderscheiden besluiten van 24 november 2000 heeft de minister de afwijzing gehandhaafd van een verzoek van de vreemdelingen, met uitzondering van het jongste kind, tot verlening van een vergunning tot verblijf volgens de in het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire 1999/23 neergelegde Tijdelijke regeling witte illegalen. Bij uitspraak van 26 augustus 2002 heeft de rechtbank het hiertegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak stond geen hoger beroep open.

Bij besluit van 5 oktober 2005 heeft de minister de afwijzing van

een aanvraag van de vreemdelingen, met uitzondering van het jongste kind, om hun krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), vanwege schrijnendheid een verblijfsvergunning te verlenen, gehandhaafd. Bij uitspraak van 7 juli 2006 heeft de rechtbank het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 9 november 2006 in zaak nr. 200605736/1 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling het daartegen ingestelde hoger beroep ongegrond verklaard en die uitspraak bevestigd.

Bij brief van 6 april 2006 heeft de minister, op een verzoek van de burgemeester van de gemeente Aalsmeer (hierna: de burgemeester) om bijzondere aandacht voor de moeilijke situatie van de vreemdelingen, te kennen gegeven dat hij geen aanleiding ziet om terug te komen van voormeld besluit van 5 oktober 2005 en alsnog in het verblijf van de vreemdelingen te berusten.

Bij brief van 25 juni 2007 heeft de minister, op een nieuw verzoek van de burgemeester om bijzondere aandacht voor de moeilijke situatie van de vreemdelingen, te kennen gegeven dat hij geen aanleiding ziet om van voormelde brief van 6 april 2006 terug te komen.

Bij besluit van 10 juli 2007 heeft de minister de afwijzing van een aanvraag voor het jongste kind om het krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, vanwege schrijnendheid een verblijfsvergunning te verlenen, gehandhaafd. Bij uitspraak van 23 september 2008 heeft de rechtbank het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Hiertegen is geen hoger beroep ingesteld.

Bij brief van 4 september 2008 hebben de vreemdelingen de minister verzocht om het in voormelde brief van 25 juni 2007 ingenomen standpunt te herzien en hun een verblijfsvergunning te verlenen. Bij het besluit van 9 januari 2009 heeft de minister, onder verwijzing naar voormelde uitspraken van de Afdeling van 9 november 2006 en de rechtbank van 23 september 2008, te kennen gegeven dat het verzoek van de vreemdelingen niet voor honorering in aanmerking komt.

2.2.2. Het bij het besluit van 15 februari 2011 gehandhaafde besluit van 9 januari 2009 is van gelijke strekking als de bij de onderscheiden besluiten van 5 oktober 2005 en 10 juli 2007 gehandhaafde besluiten, zodat thans het hiervoor in 2.2 weergegeven beoordelingskader van toepassing is.

2.2.3. De vreemdelingen hebben in het kader van hun verzoek van 4 september 2008 een beroep gedaan op de brief van de minister aan de voorzitter van de Tweede Kamer van 21 februari 2007 inzake de beoordeling van schrijnendheid (Kamerstukken II 2006/07, 19 637, nr. 1131; hierna: de brief van 21 februari 2007), de artikelen 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK) en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en de motie Spekman en Anker van 21 april 2010 over toelating van in de Nederlandse samenleving gewortelde kinderen (Kamerstukken II 2009/10, 19 637, nr. 1340). Voorts hebben zij aan hun verzoek ten grondslag gelegd dat de minister de leden van andere, met naam genoemde gezinnen die volgens hen in met hun situatie vergelijkbare

omstandigheden verkeren wel krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, vanwege schrijnendheid een verblijfsvergunning heeft verleend, dat zij als Koptische christenen niet kunnen terugkeren naar Egypte vanwege de onveilige situatie voor deze bevolkingsroep daar, dat zij al lange tijd in Nederland verblijven en in de Nederlandse samenleving zijn geïntegreerd, dat de kinderen in Nederland zijn geboren en getogen, hier naar school gaan en nog nooit in Egypte zijn geweest, en dat de burgemeester met hen sympathiseert.

2.2.4. De brief van 21 februari 2007 bevat geen voor de vreemdelingen relevante wijziging van het recht, reeds omdat de daarin weergegeven handelwijze geldt voor verzoeken om toelating vanwege schrijnendheid die zijn ingediend vóór 18 maart 2005 en het verzoek van de vreemdelingen van ná die datum is. De artikelen 8 van het EVRM en 3 van het IVRK houden evenmin een wijziging van het recht in, omdat het daarin vervatte recht reeds ten tijde van de eerdere besluiten gold. Artikel 24 van het Handvest dient, zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak 7 februari 2012 in zaak nr. 201103064/1/V2 (www.raadvanstate.nl), overeenkomstig artikel 3 van het IVRK te worden geïnterpreteerd en houdt derhalve evenmin een wijziging van het recht in. De motie van . . . en . . . heeft niet tot een wijziging van het recht geleid, omdat de minister deze motie niet heeft uitgevoerd.

Het beroep van de vreemdelingen op het gelijkheidsbeginsel kan gelet op de brief van 21 februari 2007 op voorhand niet aan de eerdere besluiten afdoen, omdat het in de gevallen die zij in dit kader hebben genoemd gaat om beslissingen op verzoeken om toelating van vóór 18 maart 2005 en hun verzoek van ná die datum is.

De stelling van de vreemdelingen dat zij vanwege de voor Koptische christenen onveilige situatie in Egypte niet naar dat land kunnen terugkeren is een asielgerelateerde omstandigheid die gezien de in het vreemdelingenrecht geldende scheiding tussen asiel en regulier op voorhand niet aan de eerdere besluiten, die een verblijfsvergunning regulier betreffen, kan afdoen.

De omstandigheden die met het lange verblijf van de vreemdelingen in Nederland verband houden, heeft de minister bij de eerdere besluiten betrokken en zijn derhalve niet nieuw. Het tijdsverloop na de eerdere besluiten is geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid, omdat dat tijdsverloop op zichzelf de minister niet kan verplichten de gevraagde verblijfsvergunning te verlenen en de vreemdelingen niet hebben gesteld dat zich in Nederland gedurende dat tijdsverloop bijzondere omstandigheden hebben voorgedaan. De enkele omstandigheid dat de burgemeester met hen sympathiseert, kan op voorhand niet aan de eerdere besluiten afdoen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 december 2011 in zaak nr. 11/7735;
- III. verklaart de het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

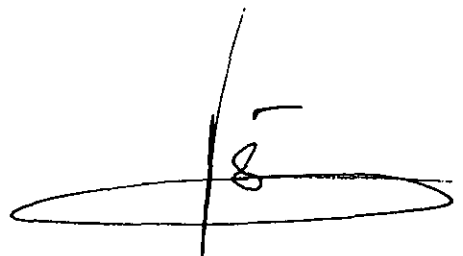
w.g. Hartsuiker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 juli 2012

620.

Verzonden: 17 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser